

I. rész

A Jedik Bosszúja

2. fejezet

A Kezdet Vége

Másnap reggel mindenki izgalommal és aggodalommal ébredt szívében. Eljött a nap, melyre oly rég óta vártak, melyet oly rég óta terveztek, eljött a támadás napja. A gépészek egész éjjel lázasan dolgoztak a hajtóműveken, hogy a lehető legjobban hangolhassák össze a több ezer csillaghajót számláló armada ugrását. Ezen felül még egy visszaszámlálást is elindítottak, amely 12 órán és 32 percen állt jelen pillanatban. Mostanra már berakodták a harci gépeket hatalmas szállítóhajók gyomrába, megtöltötték a Lancer fregattokat katonákkal, beüzemelték a sok hajónál évek óta szunnyadó turbólézereket, beizzították a hipertér hajtóműveket. Minden készen állt, egyedül Travis parancsára vártak, aki mindenképp 21 órakor szeretné megindítani másfél évtizeden át szőtt tervének első lépéseit.

A több mint száz esztendő megélt Sith még mindig békésen aludt, teljesen biztos volt győzelmében, úgy hitte mindenre gondolt, minden lehetséges végkifejletre tökéletesen felkészült. Nem úgy, mit Aleya, aki egész éjjel fel-alá járkált kabinjában, a milliárdnyi lehetséges ballépésen rágódva, vagy Lizara, akit évek óta rémálmok gyötörtek ezzel kapcsolatban. De még az Emmersonhoz, Silkhez és Cadehez hasonló, veterán harcosok is csak forgolódtak ágyaikban. Most, hogy előre figyelmeztették az ellenséget, nem tudták mi vár rájuk a túloldalon. De azt biztosan tudták, nem fog mindenki visszatérni, nem lesz ingyen a győzelem.

Ekkor különös álom, egy látomás vette át Travis gondolatának helyét. Álmában hajója, a Nemezis hídján állt Coruscant felett, minden lángba borult körülötte, majd semmivé foszlott, ahogyan elhaladt mellette. Szemei csak halált, vért és szenvedést letek mindenfelé, a hidat emberei, társai és segítői holttestei borították. Rövidesen megpillantotta régi barátja és bajtársa Emmerson élettelenül heverő, összeégett holttestét, akivel már 16 éve szeltek közösen az űr hidegét. Majd ősellenségéből lett admirális, Aleya testére emelte tekintetét, vele egy fénykard végzett, vette észre meglepetten. Tovább haladva a híd masszív megfigyelőablakai felé egy fiatal lány felismerhetetlenségig összeszűzött maradványaira lett figyelmes, aki egy kékesen ragyogó amulettel szorongatott jobb kezében. Egy pillanat erejéig némán állt felette, tűnődve kilétén, de hiába, mintha életében nem látta volna. De akkor mit keresett itt és hogyan vált az események részévé?

Szemeivel gyorsan felmérte, a lehető legtöbbet akart megtudni róla, mielőtt véget érne a már amúgy is meglehetősen régóta tartó látomása. Méretéből tekintve még fiatal lehetett, életkorát 14-18 év közé becsülte, vékony testalkattal rendelkezett, szilánkosra tört csontváza ugyan nem árulta el faját, de humanoidnak látszott. Miden esetre vöröses színű bőrének foszlányai és a fejről lelógó lekkuszerű nyúlványok alapján twi'leknek tippelte. Mivel érezte, hogy sürgeti az idő, otthagya, majd keresztülgázolt a megannyi rohamosztagos, - köztük Silk - holttestén, majd a körülötte zajló hatalmas csatának szentelte figyelmét. Azonban semmi konkrétumot nem tudott megfigyelni, minden homályos volt és sötét, egyes helyeken még magánál az űrnél is sötétebb. Az viszont egyértelmű volt, hogy féktelen volt a pusztítás, még ő is beleborzongott annak mértékébe.

Nem tudta, hogy meddig állt ott és bámulta a rejtélyes hadak kegyetlen összecsapását, de egyben biztos volt: Nem ezt akarta. Gyorsan és hatékonyan akarta felmorzsolni a köztársasági flottát, jóval azelőtt megadásra akarta kényszeríteni őket, hogy Coruscant fölé érhetne. Ezen felül a legfontosabb:

Miért harcolnak még? Miért nem adják fel? – ekkorra ugyanis már a végéhez közeledett az öldöklés, a támadók az elszánt védők utolsó hajóit robbantották izzó fémdarabokra. Mostanra minden épészű admirális visszavonulót fújtna, hiszen esélyük sem volt már...

Percekkel később választ kapott kérdésére, amikor is a védők utolsó hajójának masszív páncéllemezei is megadták magukat, majd az elhamvadtna a turbólézerek elsőprő erejű áradatában. Ugyanis nem ért véget az öldöklés, a ködszerű, sötét fátyolba burkolt

csillaghajók rövidesen körülállták a bolygót és valósággal felégették annak élettel teli felszínét.

De ennek még inkább nem volt értelme. Ő uralkodni akart, birodalma biztos központjaként tudva a bolygót, nem pedig elpusztítani azt. Egyáltalán mi értelme lenne? Mi haszna származna belőle?

Ahogy magában tépelődött véget ért az orbitális bombázás. Egy robosztus, jókora méretű csillaghajó, valami furcsa, kékes energianyalábot lőtt Coruscant lángoló felszínére. A másodpercekkel később bekövetkező robbanás fénye elnyelte a bolygót, a hatalmas hajót, majd a flottát és végül őt magát is, véget vetve látomásának.

Azonnal felébredt, sárga szemeinek héjai csak úgy kipattannak csukott állapotukból. Sietve felállt, majd a szokásos reggeli procedúráját kihagyva, magára kapta szövetruháját és fekete köpenyét, majd izmos lábaira húzta bakancsát és elhagyta meglehetősen nagyméretű, 4 kisebb kabin összeépítésével létrehozott szállását. Ahogyan előre haladt heves lépteivel, meglepetten tapasztalta emberei kíváncsi, sok esetben elszörnyedt pillantásait, de nem törődött vele különösebben.

Mivel szállása a lehető legközelebb lett elhelyezve a hídhöz, percek alatt odaért, lépteinek moraja jócskán előre jelezte érkezését. Így nem volt meglepő, hogy emberei vigyázban álltak belépésekor, Aleya pedig már térdre borulva fogadta. De eddig volt megszokottnak nevezhető reggele. A legénység tagjai ugyanis képtelenek voltak levenni a szemüket arcáról, még admirálisát is mehökkentette az azon végighúzódó heg látványa, ugyanis elfelejtette felvenni maszkját. Viszont már mindegy volt, pihenjt intett katonáinak, majd Aleyához fordult.

- Mennyi van még a visszaszámlálásból?

-11 óra, 17 perc – válaszolta a híd falára kivetített kijelzőre pillantva, amely elkerülte Travis figyelmét. Ő ugyanis még mindig a lehetséges okokon rágódott, nem értette, miért pusztítaná el Coruscant. Rövidesen a maszkja után küldött valakit, majd újra átnézte a Ryloth védelméről készített jelentéseket, hosszú órákon át töprengve felettük. Nem értette, mi sülni lehet el balul, amikor több mint 8 szoros túlerőben vannak a szektorban tartózkodó valamennyi köztársasági hajó ellen. A bolygó védelme is minimális, még csak bolygópajzzsal sem rendelkezett, a Twi'lek sem tanúsíthat komoly ellenállást.

- Uram, üzenetet kaptunk – jelentette ki Dalen, a hajó kommunikációs tisztje, Travis kíváncsian emelte felé hátborzongató tekintetét az idő közben magára csatolt maszkban, amely vérfagyasztó megjelenést kölcsönzött neki.

- Kranmert admirálistól, a Gattaca flotta parancsnokától. Azt mondja, szívesen bocsájta rendelkezésedre flottáját a hadjárat folyamán, amennyiben megfelelő mértékben kárpótoljuk annak megnyerésekor – fejezte be mondandóját Dalen, a fiatal rodián, aki alig egy éve szegődött ügyük mellé. Travis jól ismerte Kranmert, számos alkalommal segítették ki egymást a régmúltban. Az ő flottája segítségével morzsolták fel Darth Sidoris hadait, még 6 évvel ezelőtt, de utána végleg elváltak útjaik. Ennek ellenére mégsem lelkesedett az ötletért, Kranmert ugyanis elég sokat és igen ragaszkodóan tudott kérni támogatása ellenében. De kénytelen elfogadni az ajánlatot, ha nem akarja, hogy valóra váljanak az általa látottak. Minél több hajója van, annál simábban mennek majd a dolgok, annál kevesebb szükség lesz elkeseredett lépések meghozatalára. Coruscant elpusztítását pedig pontosan egy ilyen lépésnek vélte.

- Mondja meg, hogy szívesen fogadjuk a segítségét. A feltételeket személyesen kívánom megbeszélni vele a Roon rendszerben, Vante'qua templománál. Nem szükséges megadni a koordinátákat. Tudni fogja, hogy hol van.

- Roon nincs túl közel, nem érsz vissza időben – jegyezte meg Lizara, aki épp most lépett be a bejáraton, ennek ellenére pontosan ismerte a helyzetet.

- Állítsák le a visszaszámlálást, elhalasztjuk Ryloth megszállását – jelentette ki Travis gondolkodás nélkül, mindenki meglepetten nézett vissza rá egy pillanat erejéig.

- *Hála az égnek* – mondta magában Lizara, majd hangosan folytatta mondandóját. – De nem mehetsz oda egyedül, legalább egy osztagot vigyél magaddal!

- Valóban nem – jelentette ki kis gondolkodás után. – A Calystót viszem, velem jössz te, Emmerson, Silk és Ren'Stan. Annyian bőven elférünk rajta, és könnyedén el tudunk majd menekülni vele, ha balul sülnének el a dolgok. De többel már veszélybe sodornánk a megállapodást – a hídon tartózkodók egyhangúan bólintottak rá döntésére, egyedül Aleya nem értett egyet vele. Nem hitte el, hogy már megint Lizarát viszi magával, amikor ő annyival erősebb nála...

Néhány óra elteltével a kis csapat sikeresen megérkezett Roon elhagyatott világába a HWK-290-es hajóosztályt képviselő Calysto fedélzetén, amely tökéletesen megfelelt a feladatnak. Kevesebb, mint 30 méteres hosszának és könnyű manőverezhetőségének köszönhetően egy kisebb hadiflotta elöl is elmenekülhetnek fedélzetén, ha arra kerülne a sor. Egy raptor fejére emlékeztető alakja vészjósló árnyékot vetett a tengelye körül mozdulatlanul álló bolygó nap perzselte felszínére. A templom néhány száz kilométerre helyezkedett el a napfény és az örök sötétség határvonalától, keleti irányban. Környéke teljesen elhagyatott és csontszáraz, az egykor – évezredekkel ezelőtt – fényűző épület romos kőfalain hosszú repedések kígyóztak. Első ránézésre ez a létező legalkalmatlanabb hely bármiféle tárgyalásra, ezért is esett rá Travis választása. Itt keresnék a legkevésbé.

A könnyű-fregatt leszállókarmai mélyen belefúródnak a homokba, ahogy Ren'Stan óvatosan letette azt, nem messze a templomtól. A siniteen nem volt túlzottan elragadtatva a forróságban való hosszú órákon át tartó várakozás lehetőségétől, amíg Travis és Lizara kényelmesen eltársalog majd Kranmerttel és kísérőjével Vante'qua ősi templomának jóval hűvösebb gyomrában. Egyedül Silk és Emmerson társasága és az ilyenkor elmondott jópofa történetek nyújtottak némi vigaszt számára. Gyorsan le is ült melléjük a holoteremben, amint meggyőződött róla, hogy a két Sith elhagyta a hajót és megkezdte menetelését a 67°C-os hőségben. Nem is értette, hogyan bírják ennyire, neki már a hajótestben eluralkodó 30 is kellemetlenségeket okozott. Nem lepődött volna meg túlzottan azon, ha egyszer csak összeesnének a tikkasztó forróságban, félúton a templom felé.

Nekik viszont nem a hőség, hanem a süppedős homok jelentett komoly problémát, az Erő használata ugyan védelmet nyújtott a káros napsugarak elöl, de nem tanította meg őket az annak laza felszínén való járása. Jó néhány percükbe beletelt mire átküzdötték magukat a túloldalra és a templom kőpadlójára léphettek. Annak fénytől elzárt belső tere jóval nagyobb volt, mint az elsőre látszott. Ha Travis nem járt volna ott korábban, lehet, elvesztek volna a sötétség és a méretes pókok hálójának rengetegében. Azonban annak hatalmas, oszlopokkal teleszótt csarnokába érve senkit sem találtak, szemmel láthatóan évtizedek óta nem járt ott senki sem, rajtuk kívül. Kettejük pedig meglepettem kémlelték a sötétséget sárgásan izzó szempárjaik tekintetükkel.

Egyszer csak egy sötét bőrű, köpenyes alak bukkant elő két vastag oszlop közül, elégedett mosollyal az arcán, kilétét Travis képtelen volt beazonosítani a homályban. Egyben viszont biztos volt, nem Kranmert volt az.

Csapdába sétáltak.

- Lám-lám, a nagy Darth Travis, személyesen – jelentette ki fennhangon Ra'am Kenzon, miközben önelégült mosolyával az arcán kezdett el járkálni, körkörös irányban.

- És nézd, csak nem? Te lennél Darth Lizara, mestered oly nagyra tartott tanítványa? – folytatta monológját, mintha mások is tartózkodnának a helyiségben. Lizara már épp nekirontott volna fénykardjával, de mestere visszafogta.

- Nincs egyedül – suttogta fülébe alig hallhatóan, majd Kenzon felé fordult és fennhangon folytatta mondandóját.

- Hányan vagytok Jedik? Hárman? Öten? Hányan mertek ki állni két Sith ellen?! – nem kellett sokat várnia a válaszra, amint mondata végére ért 6 másik köpenyes alak is előlépett, fényszabályjukkal kezükben. Ekkor Kenzon is kezébe vette sajátját, majd kibontotta annak lilás árnyalatú pengéjét, társai azonnal követték példáját.

- Csak heten? Újfent csalódást okoztatok – nevetett fel Travis gúnyosan, azonban tisztában volt vele, hogy öttel is alig tudnának megbirkózni. Gyorsan átfutotta a nem túl kecsegtető lehetőséget. Pontosan tudva, mi forog most kockán. Végül az egyetlen számára elfogadható megoldás mellett döntött.

- *Menekülj, addig feltartom őket!* – hallatszott szava Lizara gondolataiban. A helyében bármely más Sith odadobta volna tanítványát, mintha csak egy kolonc lett volna számára. De nem ő, nem itt és nem most. Jedi énje oroszlánként ragaszkodott a lány életéhez, nem tudott felülkerekedni rajta, nem is tudna élni nélküle. Tanítványa azonban nem mozdult mellőle.

- Menj! – ismételte el hangosan végakarátát, Lizara nehéz szívvel ugyan, de alávettette magát annak, majd a csarnok kijárata felé vette az irányt. A Jedik elfelejtették elzárni útját megdöbbenésükben, még senki sem tapasztalt ilyet korábban. Bár sokuk amúgy sem tette volna meg, nem engedte számukra oly drága becsületük. De közülük voltak, kiket ez egy csöppet sem érdekelt jelen körülmények között és csekély árnak tartották azt a túlélésért cserébe. Kenzon is közejük tartozott és dühösen nézett az épületből kiviharzó lány után, bár részben meg is könnyebbült, külön könnyebb lesz elintézni őket. Mikor már Lizara eltűnt a folyosó sötétjében, társaival együtt közelebb lépett Travishoz, egyenletesen körbefogva őt, maguk elé emelve fénykardjaik pengéjét.

- Add fel Travis, túl sokunkkal vagy összezárva. Ha feladod, talán megkíméljük az életed – közölte Kenzon üres ígését. A Sith gúnyos nevetésben fakadt ki ennek hallatán.

- Tévedsz Jedi, ti vagytok összezárva, velem – amint a mondat végére ért jobb kezébe vette barázdált markolatú lézerkarját, majd kibontotta annak vörösen izzó pengéjét a barnás árnyalatú kőpadló irányába. Támadó állásba helyezkedett, vízszintesen feje felé emelve kardját, majd baljával intett jelt ellenfeleinek. - *Gyertek csak!*

A templomban ádáz küzdelem vette kezdetét, Travis az életéért harcolt a lehenyerlő túlerővel szemben. Rejtőzködéssel töltött évei alatt rendszeresen gyakorolta mind a karfogatás, mind az Erő használatának művészetét, tökélyre fejlesztve azokat. Pontosan előre látta ellenfelei legapróbb lépéseit is, miközben a lehető legkedvezőbben próbált helyezkedni – ahol a lehető legkevesebb pengével találta szembe magát egyidejűleg. – Szinte tökéletesen hangolta össze mozdulatait, jobbában tartott kardjával hevesen támadott vagy védekezett, miközben baljával erőlkések egész sorát indította útjára szinte mindig készületlenül érve azok célpontjait. Vívótechnikáján egyaránt mutatkoznak a bátorság, a türelmesség és a zsenialitás jelei is. Fénykardjának csapásai mindig a lehető leggyorsabban és legerősebben voltak kivitelezve, a lehető legkiszámíthatatlanabb helyekre irányozva. De hiába minden tudása, ereje és csavaros elméjének minden trükkje és fondorlata. Nem nyerheti meg ezt a csatát...

A holoteremben kényelmesen sörözgető hármas egyik vérfagyasztóbb történetet regélte a másik után a melegben, egyszer csak heves dörömbölésre lettek figyelmesek a leszállórampa felől.

- Már ilyen régóta ülnénk itt? – kérdezte Ren'Stan meglepetten, Silk azonnal felugrott és a zsilipajtó felé vette az irányt.

- Valami nem stimmel – figyelmeztette Emerson utána rohanva társának, rövidesen belátta, hogy neki is mennie kell. Ahogyan Silk kinyitotta az ajtót izmos karjaival, Lizara esett be rajta, félelmében reszketve, elkeseredettséggel szívében. Talán a padlóra is borult

volna, ha nem kapja el időben. Emerson már a puszta tekintetéből is tudta mi történt, hiszen 2 éves kora óta ismerte őt, a többiek viszont értetlenül bámulták.

- Mi történt? – kérdezték tőle folyamatosan, de a lány képtelen volt egész mondatokban válaszolni.

- A Jedik... templom... Travis... mennünk kell... - motyogta véletlenszerűen a szavakat, továbbra sem esett le társainak az ott történt tragikus események sora. Végül Emerson a lépett tettek mezejére.

- Stan, vidd le a gyengélkedőbe! Silk, te gyere velem, ketten kellünk az ócskavas irányításához - az egyszerű zsoldosból lett rohamosztagos keveset sejtve ugyan, de megindult a pilótafülke felé, Ren'Stan azonban továbbra is csak értetlenkedett.

- De most mi van? Mi történt? Miért megyünk el Travis nélkül? – ismételte hajthatatlanul.

- Csapdába sétáltak, Travis halott vagy hamarosan az lesz és mi is azok leszünk, ha nem tűnünk el innen azonnal – adta le a rögtönzött eligazítást Emerson.

- De ha még lehet, hogy él miért nem menekítjük ki onnan? Nem hagyhatjuk csak úgy meghalni!

- Nekünk sem lenne esélyünk – válaszolta Lizara, felülkerekedve heves érzelmei áradatán, majd elviharzott a másik irányba. Ugyan nem egyszer utána szóltak, de még csak nem is reagált a szavakra, majd eltűnt a hajótest helyiségeinek sokaságában...

...Nagy erejű szikrák és heves fénykardcsapások füstje töltötte meg a hatalmas templom csarnokának száraz levegőjét. A helyiség oszlopait vágások, vér és újonnan keletkezett repedések borították. A talajon lemetszett testrészek, törmelék és holttestek hevertek. A Jedik közül már csak négyen tudhatták magukat életben, egyikük a földön fetrengve szorította térdkalácsa tövéből lemetszett lábának csonkját, egy másik ájultam hevert a porban. Travis a földön kúszott előre fénykarja felé, bal lábával előretolva magát, jobb karját előre nyújtva. Jobb lábának combját, hátát, és bal vállát friss vágások sebei borították, melyeket ellenfelei pengéi okoztak nem sokkal ezelőtt. Ujjai már csak centikre jártak barázdált markolatú kardjától, amikor Kenzon egyetlen talpon maradt kísérője elrúgta, a csarnok másik végébe repítve azt.

- Ideje megadnia magát, nagyúr! – jelentette ki gúnyos mosollyal az arcán.

- Nem, arról szó sem lehet – szólt közbe Kenzon. – Mindenképp végzünk vele.

- De már harcképtelen, nem tud ártani nekünk – válaszolta felháborodva, már éppen elég vér folyt a mai napon.

- Meg kell ölnünk mindkettejüket, ez a Tanács akarata – felelte a fiatal tanonc szemébe nézve, aki csalódottan bólintott rá mestere akaratára.

- De mi legyen a tanítványával? – folytatta a faggatózást, hátha sikerül legalább az egyikük számára tisztos bánásmódot kiharcolnia.

- Még nem járhat messze, végzünk vele, ahogy kiértünk ebből a templomból – Travis ekkor ismételten gúnyos nevetésben fakadt ki ennek hallatán, melynek hangja erőteljesen visszhangzott a csarnokban annak sima falainak köszönhetően.

- Kiértetek? Jól hallottam Jedi, azt mondtad kiértetek? – erre mindketten meglepetten fordították felé tekintetüket, jócskán eltávolodott tőlük vitájuk közepette.

- Nem Jedi, ezt a helyet egyikünk sem fogja elhagyni, élve – jelentette ki Travis teljes magabiztossággal, majd feltápáskodott a poros talajról, sérült lábára támaszkodva, a hátán húzódo vágás ellenére teljességgel felegyenesedve. Legszívesebben ordítva összerogyott volna fájdalmában, de nem tehetett. Még nem jött el az ideje, még hátra volt egyetlen utolsó nagy tett, élete utolsó cselekedete. Egy a baljából indított erőlkéssel könnyűszerrel kibillentette egyensúlyából kétségbeesetten felé rohanó ellenfeleit, ezután széttárta és a magasba emelte karjait.

- Érezték haragom Jedik! Tapasztaljátok meg az Erő igazi mivoltát! – kiáltotta fennhangon, a csarnok valósággal beleremegett ordításába. Részéről mindegy volt, hogyan hal meg, de meg kell mentenie Lizarát, nem járhat úgy, mint Iwo. Nem száradhat lelkén még egy szeretett tanítványának élete. Most már érti mit látott álmában, érti miért történt minden ellentétesen terveivel: Nem ő tette.

Mély levegőt vett, majd egy újabb erőlkést indított útjára, melybe beleadta minden megmaradt erejét, minden akaratát, kövé dermedt szívének minden csepp morzsáját. Ez azonban különbözött a többitől, ugyanis nem csak egy irányba tartott, környezete minden apró négyzetcentiméterére egyforma erővel sújtott le. A lökéshullám ereje pedig hatalmas volt, azonnal a falnak lökte Kenzont és tanítványát, valamint mindent, amely mozdítható volt a csarnokban. Tovább bontotta a csarnok falainak repedéseit, valósággal lehántotta vakolatát és vékony pálcákként zúzta darabokra masszív tartóoszlopait. Lucius Tyron felnézett Vante'qua ősi templomának omladozó mennyezetére és mély levegőt vett, még egyszer, utoljára. Aztán maga alá temette a kődarabok özönlő áradata, mindennel és mindenkivel együtt, aki ott tartózkodott...

Lizara elkeseredetten nézte végig az egyik kabin ablakából, ahogyan a hatalmas templom összeroskadt, mestere végső nyughelyévé válva ezáltal. Szemei könnybe lábadtak, kezével görcsösen szorította köpenyének egyik hajtását. Már majdnem átadta volna magát lelki fájdalmának és elkeseredett ordításban fakadt volna ki, amikor különös hangra lett figyelmes gondolataiban.

- *Menj Lizara! Menj, és ne kegyelmezz senkinek utadon, vidd véghez a hadjáratot és had jöjjön el ismét, a Sith aranykora!*

- Ahogy kívánod, mester – suttogta halkán, néma zokogása közepette, ahogyan a kicsiny hajó elhagyta a légkört és belépett a hipertérbe.

A legénység tagjait is lesújtotta az eset, különösen Emmersont, aki most búsan ücsörgött a pilótafülkében, Silk a vállára tette kezét.

- Sajnálom – mondta együtt érzően, őt is Travis szervezte soraikba.
- Hogy lehettünk ilyen ostobák... - ezután rövid csend következett.
- Tudod, még nincs vége. Lizara nem fog csak úgy besétálni és átvenni a flotta irányítását, nem fogják hagyni.
- Erre van egy ötletem...

A Calysto finoman landolt a Nemezis hatalmas hangárjában, kíváncsi katonák tucatjai álltak körül, ahogyan a leszállókarmok megérintették a fregattoknak szánt állvány fémes ötvözetét. Semmit sem sejtettek az esetről. Egészen addig, amíg le nem nyílt a rámpa és le nem lépett róla négyesük.

- Hol van Travis? – kérdezte az egyik tiszt a felé haladó Lizarától, de az csak némán rázta fejét, majd elviharzott mellette. Beletelt neki egy pillanatba, mire felfogta annak jelentését, majd azonnal tudatta hírt társaival. Azok pedig az ő társaikkal és így tovább, és így tovább. A hír a teljes flottán végigzúporozott, mikorra a lány felért a robosztus hajó jókora hídjára.

- Igaz a hír? – kérdezte Aleya széles mosollyal az arcán, 6 éve várta már ezt a pillanatot. Szemei csak úgy lángoltak egyre fokozódó hataloméhségétől, testtartása pedig egyértelműen tükrözte kegyetlen szándékát.

- Sajnos igaz, meghalt – jelentette ki szomorúan, a hídon tartózkodók valamennyiének megfagyasztva a vért ereikben, majd a twi'lek sárgás szempárjához emelte tekintetét. – Travis végakarátának értelmében átveszem a flotta parancsnokságát – közölte határozottan és céltudatosan, legbelül remélte, hogy Aleya nem fog csak úgy elsétálni.

- Na, igen, tényleg ezt akarta - mondta látszólag együtt érző hangnemben, amely gúnyossá vált a mondat végénél. – De „sajnos”, változott a terv. Ez a flotta az enyém – Lizara már szinte

várta, hogy elhangozzon ez a mondat. Ledobta magáról köpenyét a hideg padlóra, majd előrántotta fénykardját annak övére csatolt tokjából, de még nem aktiválta azt.

A twi'lek szemei csak úgy felragyognak az örömtől, ahogy a hídon tartózkodók sorra rántották elő sugárvetőiket és lézerkarabélyaikat, hezitálás nélkül mellé állva. Úgy tűnt a lányt övező tisztelet és megbecsülés csak mesterének volt köszönhető és most - vele együtt - örökre szertefoszlott.

- Dobja el a fegyvert! – kiáltott rá az egyik, jól megtermett tornyosuló tiszt, de az admirális leállásra intette jobbával. Újabb, oly rég óta várt alkalom jött el számára.

- Magam intézem el – közben sárgás fénnel ragyogó szemeinek pillantása valósággal belemélyedt a lány gyűlölettel és haraggal teli tekintetébe, majd elővette hosszúkás markolatú fénykardját, s rászegezve bontotta ki pengéjét.

- Csak szeretnéd – válaszolja dacosan Lizara, aktiválva fényszablyáját. Elkeseredettségéből és bánatából merített haragja árasztotta el lelkét. Ez tette most céltudatosná, ez tette most erőssé hataloméhes ellenfelével szemben, aki a legcsekélyebb fenyegetést sem látta személyében.

De féktelen haragja nem csak előnyökkel szolgált, türelmetlenségét és vakmerőségét is betetőzte. Ahelyett, hogy bölcsen kivárta volna fölényben lévő ellenfele támadását, vakon nekirontott a vörösén izzó pengéjével, nyers és erőteljes mozdulatait könnyűszerrel lekezelte a már tapasztalt Sith. Párbajuk már az elején eldőlni látszott.

A körülöttük álló tisztok és rohamosztagosok sokasága csak bámult, lelkük mélyén az admirálisnak szurkolva. Bele sem mertek gondolni abba, hogy mi vár rájuk, ha netán Lizara kerülne ki győztesen, akinek gyűlölete most szinte emberfeletti erőt kölcsönzött számára. S annak feneketlen kútjából merítve, valamint kis gondolkodás után gyors és váratlan kardcsapásokra váltva dühödt vagdalkozását, alaposan megdolgoztatva ellenfelét. Az egyik, teljesen váratlan helyre irányuló csapás háritásának köszönhetően Aleya kibillent egyensúlyából. Tökéletes alkalom nyílt Lizara számára.

Mivel tudta, hogy ellenfele nála jóval technikásabb vívónak számított, esze ágában sem volt egy újabb kockázatos mozdulatsor bevállalása. Inkább egy erőlkés mellett döntött, amely teljesen váratlanul érte a twi'leket. Ennek ellenére még időben sikerült elugrania a nagy erejű lökéshullám elől, amely ennek köszönhetően akadálytalanul érte el a némán, de készenlétben álló tisztok és klónok sokaságát. Sokukat rongybabaként lökte hátra, egyikük azonban elsütötte sugárvetőjét. A lövedék gellert kapott a helyiség sima falán, cikkcakkban pattogva mindenfelé, egészen a hidat a hajó többi részével összekötő elosztóterminálig, amely heves szikrák közepette mondta fel a szolgálatot. Az érkező energiatöbblet a helyiség valamennyi rendszerét túltöltötte, a pattogó szikrák nem egy ember halálát okozták.

Sorra aludtak ki a fények, megszólaltak a vészjelzők, az összes ajtó kinyílt az ott tartózkodók kimenekítése érdekében, sokan éltek is a lehetőséggel. Sőt, szinte mindenki a két Sith kivételével. Nekik még elintéznivalójuk akadt egymással, a mostanra már sötét, gomolygó füsttel teli környezetben. Ezúttal Aleya kezdeményezett, kardjának izzó pengéjét maga elé tartva vetődött rá ellenfelére, aki alig tudta lekezelni a vakmerő mozdulatsort, majd folytatódott az utolsó, számukra mindent eldöntő küzdelem.

Hevesen pörögtek, szikráznak, majd vágta a helyiség sima falába kardjaik, amikor a twi'lek újabb kockázatos lépésre szánta el magát. Lizara előre látta a nagy erejű, jobb-felső oldaláról érkező csapást. Csak egy gond volt, nem onnan érkezett ellenfele támadása. Későn ráébredve végzetes tévedésére, megpróbálta az Erő által tévesen kijelölt helyről a helyes állásba fordítani kardját, melynek markolatát centikkel ujjai felett szelte ketté Aleya fegyverének vörösén izzó pengéje. Épp elég időt adva neki, hogy hátrébb rugaszkodhasson. De hiába kerülte el a végzetes mozdulatot, nem mehet már túl sokra kardja nélkül. Ezt

felismerve azonnal a kijárat felé sietett, de a falhoz lökte egy, a twi'lek által útnak indított erőlkés. Rövidesen annak diadalittas kacaja töltötte meg a helyiség sötétjét, majd az ujjából előtörő, a feltápáskodni készülő lányra irányuló szikrák kékes fényei.

- Most hol a mestered picinyem? – gúnyolódott Lizara fájdalmas kiáltásai hallatán, ahogy csontjáig hatoltak beteg szórakozásának egyre erősödő szikrái. Már csak másodpercek kellettek életének kioltásához, amikor egy hirtelen jött, nagy erejű robbanás rázta meg a hajótestet, kibillentve az admirálist egyensúlyából.

- *Már ideje volt* – gondolta magában Lizara, amint abbamaradt a fájdalmas szikrák kegyetlen áradata, majd egy erőlkéssel a helyiség másik végébe repítette ellenfelét. De már nem maradt ereje többre, pusztán időt tudott nyerni a mozdulattal.

Aleya hitetlenkedve nyitotta fel szemeit, teljesen értetlenül állva a történetek előtt, egyedül csak egy szabotázs jöhet szóba. De ki tenne ilyet?

Feltápáskodva a híd hideg padlójáról, meglepetten tapasztalta, hogy már senki, még Lizara sem tartózkodott ott. Okosan elhúzta a csíkot, amíg még megtehetette. Ekkor tekintete a helyiség masszív megfigyelőablakára irányult, megakadva annak kilátásán. A twi'lekben megfagyott vér, előntötte a félelem...

- Nem szabotázs volt – jegyezte meg fennhangon, mintha rajta kívül mások is tartózkodtak volna a helyiségben. Majd egy pillanat alatt tudatosult benne: Vége van.

Kihúzta magát, majd nyelt egyet miközben meredten bámulta a Nemezis előtt tornyosuló MC90-es cirkálót, ahogyan két Liberty osztályú csillaghajó segítségével fogta közre hatalmas hajóját és zúdította rá pusztító, vöröses turbólézereinek áradatát.

Sorra gyulladtak fel a vészjelzők, rohantak állásaikba a pilóták, tisztek, rohamosztagosok, sőt, még a takarítók is megpróbálták kivenni részüket a csatából. A hídról menekülő tisztek már értesítették a legénységet Lizara árulásáról, s mindenképp holtan akarták látni őt. De nem adta könnyen magát.

Még kardja nélkül is halálos fenyegetést jelentett az útjába kerülők számára. Sokukat erőlkésekkel vágja a kígyózó folyosók falaihoz, tenyerével elnyelve a felé érkező nyalábok erejét, s nagy erejű rúgásokkal padlóra küldve azokat, akik túl közel jutottak hozzá. Ezzel a módszerrel sikeresen elverekedte magát a közvetlenül a hangárba vezető turbóliftig, majd megindult vele a fedélzetre, amelyen az oda út közben megbeszélte találkozási pont, a Calysto várta őket, több havi élelemmel és egyéb készletekkel megrakodva.

De nem számítottak ilyen heves ellenállásra. Silk és Emmerson képtelen volt elverekedni magát a kicsiny fregattig. A rohamosztagosok heves tüzének áradata a lelátó vaskos fémkorlátjához szegezte őket. Ugyan kellő mértékben viszonozzák a tüzet, de csak kevés lézernyalábjuk találja el célpontját. Eközben Silk pillantása a Lizara által használt turbólift célállomására esett, melyet rohamosztagosok tucatjai álltak körül mostanra, tüzelésre készen.

- B terv – mondta Emmersonnak, majd aktiválta fehér páncélja jobb csuklójába szerelt kommunikátorát.

- Legyen – bólintott rá, társa csak ekkor szólt bele a már megnyitott komcsatornába.

- Jarhead, kezdheted! – közölte az NT-35-4632 sorszámot viselő, mindenki által Jarheadnek becézett klónnal.

Másodpercekkal később egy AT-ST lépett le az egyik szállítóhajó korábban „véletlenül” nyitva hagyott rámpájáról.

- Had szóljon! – hallatszott Jarhead harcias kiáltása, ahogyan annak lézereivel tűz alá vette a rohamosztagosok sokaságát.

- Ezt nektek! – kiáltotta, ahogyan izzó darabokra lőtt egy keskeny hidat, melyen legalább egy tucat katona tartózkodott, teljes káosszá változtatva a vérontást, miközben egyre közelebb lépett monstrumával az állvány széléhez. Eközben a két veterán a korlát tetejéhez rögzítette

kötelének horgonyszerű akasztóját, majd a legelső szintig ereszkedtek rajta lézéráradatban. A rohamosztagosok tűnődve néztek utánuk, ahogy a látszólag teljesen üresen álló állványra érkeztek.

Ekkor azonban egy sötétszürke színű YT-2000-es könnyű fregatt tűnt fel szemeik előtt, Ren'Stan nézett vissza rájuk a pilótafülkéjéből, majd egy kapcsoló lenyomásával lenyitotta annak rámpáját. Ahogy felléptek rá egy újabb robbanás rázta meg a hajótestet, melyet egyre erősödő rengések követtek. Az Nemezis elhárító pajzsai végleg megadták magukat, a hajó sorsa megpecsételődött. A rázkódás hatására Jarhead robosztus AT-ST-je lefordult az állványról és megállíthatatlanul kezdett zuhanni az űr sötétje felé. A klón azonban tudta, hogy ez lesz s már ki is mászott onnan, mikorra az belekezdett szabadesésébe s az utolsó pillanatban sikerült is a felszálló fregatt nyitott rámpájára vetődnie járműve tetejéről. De megcsúszott érkezéskor, és minden bizonnyal a harcjárművéhez hasonlóan szétkenődött volna a hangárt elszigetelő energiamezőn, ha Silk vastag karja nem kapja el az utolsó pillanatban.

Lizara liftje csak ekkor érte el célállomását, bár valamelyest előre látott az eseményekből, mégis meglepődött a véghezvitt pusztítás mértékétől, de még így is sok rohamosztagos maradt talpon. Túl sok, hogy elintézhesse azokat. De erre már nem is volt szükség, felgyorsította eddig is szapora lépteit, ahogyan a felszálló fregatt felé vette az irányt, - amennyire csak az Erő lehetővé tette számára - majd a cikázó lézernyalábok közepette elrugaszkodott az állvány tömör korlátjának széléről, soha nem látott távra vetődve. De még ezzel is csak a Hammer of God névre keresztelt cirkáló leszállórám্পájának sarkát tudta elkapni jobb kezével. Emmerson már épp ugrott volna, hogy felsegítse, de a lány könnyedén felhúzta magát és berohant a hajótest biztonságába. Melyre ugyan számos lövést leadtak, de meg sem karcolhatták fejlesztett elhárító pajzsait, s a rászerezelt lézérágúk sorra szedték áldozataikat. Egészen addig, amíg Ren'Stan ki nem manőverezte újdonsült játékszerét a heves robbanásoktól rázkódó hangárból.

Az ablakon át döbbsen bámulták a már javában dúló űrűtközetet. Ugyan a Köztársaság hajói jóval kevesebben voltak, de szoros formációban helyezkedtek el a mindenféle szabálytalanul szétszórta csillagromboló flottával szemben, melynek hajói sorra váltak hamuvá a heves tűzben vagy iszkoltak el a csatatérről. Hab volt a torán számukra az előbb lezajlott fénykardpárbaj, annak eredményeképp ugyanis Aleya most képtelen koordinálni a flotta mozgását, a győzelem esélyének utolsó szikrájától is megfosztva a birodalmiakat.

- Nem kellett volna egy egész flottát idehívni, néhány töltet is megtette volna – jelentette ki Lizara, Emmersonhoz fordulva, miközben egyre távolodnak az utolsó leheleteit nyögő Nemezis lángoló hajóteste mellett s figyelték, ahogyan a köztársasági hajók ösztüze által keletkezett robbanások egyre nagyobb és nagyobb darabokat szakítottak ki annak masszív hajótestéből.

- Nem mi hívtuk őket, a Calystót követve akadhattak rá. Mi tölteteket telepítettünk, de valamiért nem akartak felrobbanni – vallotta be Emmerson.

- Legalább élünk – tette hozzá Silk. - Sokkal rosszabbul is végződhetett volna – fejezte be mondandóját, ahogyan a Hammer of God belépett a hipertérbe, a lehető legmesszebbre indulva az oly sok év alatt összeállított flottától. Maga a hajó eredetileg Travishez tartozott, egy űrkikötőből lovasította meg terveit megvalósításához, hónapokkal a Dubrillionon történt incidens után. Ennek köszönhetően már jól ismerték a hajót, többször is jártak fedélzetén. Különösen Lizara, aki az állandó ingázás miatt fél gyermekkorát itt töltötte, bár azóta számos módosítást és fejlesztést eszközöltek a nem mindennapi csillaghajón...

Az öldöklő csata után, Enar Gahen, a köztársasági flotta tapasztalt admirálisa elégedetten ült székében, Draka Kerr mester viszont idegesen járkált fel-alá a Reconciliation nevezetű MC90-es cirkáló hídján.

- Túl sokan vonultak vissza, kudarcot vallottunk – jelentette ki Draka, vészjósló hangon.

- Épp ellenkezőleg – vágta rá az idősödő mon cala. – Ti megöltétek Travist, ezzel lefejezve a kígyót. Most pedig a testét is elégettük, 30 csillagrombolót lőttünk szét, minimális veszteségek mellett. A tanítvány ugyan túlélte, de évek mire összehozza a megmaradt hajókat. Ez mi, ha nem győzelem?

- Túl szűk látókörű vagy barátom, mindig csak a mát nézed. Igen, ma nyertünk, de amíg az a lány él, nincs biztonságban a holnap. Neki mindenképp meg kell halnia...

Darth Raven